Γιατί οι μισθοί μας εν κανούν, οι τιμές ανεβαίνουν, τζιαι οι μέρες μας γίνουντε ούλον και πιο μίζερες. Γιατί εν θέλουμε να ζούμε για να δουλεύκουμε, ούτε θέλουμε να λιώνουμε στη δουλειά για να μπορούμε να ζούμε. Γιατί ξέρουμε ότι η κρίση ένεν φυσικό φαινόμενο ούτε έκτακτη κατάσταση, αλλά δομικό χαρακτηριστικό του κοινωνικού συστήματος που ζούμε – ενός συστήματος που είτε εννά το τελειώσουμε είτε εννά μας τελειώσει. Γιατί εν περιμένουμε σωτηρία που κανέναν που έσσιει συμφέρον να συνεχιστεί τούτη η κατάσταση, και γιατί ξέρουμε πως η υπεράσπιση τζιαι η προώθηση των δικών μας συμφερόντων εν υπόθεση δική μας. Γιατί ξέρουμε ότι αξίζουμε περισσότερα, γιατί ξέρουμε πως αξίζουμεν τα ούλα.

Ξυπνητήρι Δευτέρα πρωί. Κόλαση. Με την τσίμπλα στο μάτι, ξεκινάει με τα πόδια για τη δουλειά. Έχει πάρει με τα χίλια ζόρια ένα αυτοκίνητο – πληρώνει ακόμα τις δόσεις – αλλά τα έξοδα είναι τόσα που σκέφτεται 2 και 3 φορές πριν το κυκλοφορήσει. Εδώ που έφτασε η τιμή της βενζίνης έλεγε να παίρνει το λεωφορείο για τις κοντινές μετακινήσεις, αλλά αυξήσαν και εκεί τα εισιτήρια.

Πάλι με τα οικονομικά ασχολείσαι, άσχημα θα μπει η βδομάδα, σκέφτηκε. Κοίτα γύρω σου τι ωραία μέρα. Είναι πρωί φυσικά και δεν έχουν πλακώσει οι ζέστες ακόμα, ο παλιόκαιρος αυτού του τόπου είναι τέτοιος που μέχρι να φύγει ο χειμώνας με τους θερμοσίφωνες και τα καλοριφέρ, έχει μπει το καλοκαίρι με τους ανεμιστήρες και τα κλιματιστικά. Έρχεται μετά το ρεύμα και σου παγώνει το αίμα κατακαλόκαιρο.

Ρε σκέψου κάτι άλλο λέμε, μη μιζεριάζεις τόσο ωραία μέρα! Τι να το κάνεις, όμως, στην δουλειά θα την περάσεις. Με τον ίδιο μισθό χρόνος μπαίνει χρόνος βγαίνει, με τα ίδια μονότονα καθήκοντα κάθε μέρα, με τον ξινισμένο τον προϊστάμενο που στραβομουτσουνιάζει κάθε φορά που ζητάς άδεια για να πας τουαλέτα και σου την λέει επειδή αντάλλαξες μια κουβέντα με τους συναδέλφους. Μήπως και μείνει λίγο πίσω η δουλειά και χάσει ένα ευρώ το λατρεμένο του αφεντικό, που αλλάζει χίλια χρώματα κάθε φορά που τολμάει να ζητήσει καμιά συναδέλφισσα λίγο μεγαλύτερο κομμάτι από τα λεφτά που του βγάζει. Είναι και η τηλεργασία μια ανάσα από όλα αυτά, μέχρι που ήρθαν οι φουσκωμένοι λογαριασμοί και το αφεντικό σου που γλύτωσε τα έξοδα έκανε την πάπια.

Ήθελες δεν ήθελες πάλι εκεί το πήγες, στην φτώχια που σε δέρνει. Αλλά φταίει που είναι μέσα του μήνα ακόμα και από τον μισθό έχουν μείνει κάτι ψίχουλα. Έχει φύγει ο μισός μισθός στο νοίκι και στους λογαριασμούς, τα υπόλοιπα σουπερμάρκετ. Άντε να μείνουν κάτι ψιλά για κάνα καφέ ή καμιά μπύρα με τα παιδιά, αν βρεθεί χρόνος και δύναμη δηλαδή. Οι σινεμάδες και τα θέατρα είδη πολυτελείας πλέον, κι ας μην μιλήσουμε για ταξίδια στο εξωτερικό. Ναν καλά οι γονείς που συνεισφέρουν και την βγάζουμε, αλλά μέχρι πότε θα αντέξουν και αυτοί; Ήταν βλέπεις τυχεροί, στην ηλικία μας είχαν σπίτι, οικογένεια, εργασιακή και οικονομική ασφάλεια. Και τώρα βλέπουν όσα μαζέψανε να εξανεμίζονται, για να στηρίξουν την γενιά μας που κουτσοζεί μεροδούλι μεροφάι μέσα στην ανασφάλεια, με πτυχία και διπλώματα που δεν αξίζουν ούτε το χαρτί πάνω στο οποίο τυπώθηκαν.

Είναι σαν να γύρισε ο χρόνος 100 και βάλε χρόνια πίσω – πανάκριβες τιμές ακόμα και στα βασικά, μισθοί πείνας, ελάχιστα εργατικά δικαιώματα (και αυτά να παραβιάζονται)· κι άμα δεν σ' αρέσει, απόλυση και ανεργία. Αλλά τα πράγματα δεν ήταν πάντα έτσι, έτσι κατάντησαν επειδή σταματήσαμε να παλεύουμε και αφήσαμε άλλους να μιλούν για μας. Ξεχάσαμε πως ήταν στις εποχές των μεγάλων κρίσεων και των πολέμων που οι εργάτριες και οι εργάτες οργανώνονταν, διεκδικούσαν και κέρδιζαν αυτά που σήμερα μας παίρνουν μέσα από τα χέρια μας.

Πολλά που ακόμα θεωρούμε αυτονόητα, κερδήθηκαν με αίμα και αγώνες, σαν την σφαγή των απεργών για το οχτάωρο τον Μάη του 1886 στο Σικάγο, που τιμούμε κάθε χρόνο την Πρωτομαγιά. Έτσι φέτος, κοπιάστε να ενώσουμε τις φωνές μας ξανά, να ξαναπιάσουμε το νήμα των αγώνων και να υπερασπιστούμε τα κοινά μας συμφέροντα.

ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ
ΜΕΙΩΣΗ ΕΝΟΙΚΙΩΝ & ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΩΝ
ΠΛΑΦΟΝ & ΜΕΙΩΣΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ ΣΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΑΓΑΘΑ, ΣΤΟ ΡΕΥΜΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΚΑΥΣΙΜΑ

Γιατί οι μισθοί μας εν κανούν, οι τιμές ανεβαίνουν, τζιαι οι μέρες μας γίνουντε ούλον και πιο μίζερες. Γιατί εν θέλουμε να ζούμε για να δουλεύκουμε, ούτε θέλουμε να λιώνουμε στη δουλειά για να μπορούμε να ζούμε. Γιατί ξέρουμε ότι η κρίση ένεν φυσικό φαινόμενο ούτε έκτακτη κατάσταση, αλλά δομικό χαρακτηριστικό του κοινωνικού συστήματος που ζούμε – ενός συστήματος που είτε εννά το τελειώσουμε είτε εννά μας τελειώσει. Γιατί εν περιμένουμε σωτηρία που κανέναν που έσσιει συμφέρον να συνεχιστεί τούτη η κατάσταση, και γιατί ξέρουμε πως η υπεράσπιση τζιαι η προώθηση των δικών μας συμφερόντων εν υπόθεση δική μας. Γιατί ξέρουμε ότι αξίζουμε περισσότερα, γιατί ξέρουμε πως αξίζουμεν τα ούλα.

